

ταῦτα ὡς γελοῖα καὶ νὰ τὰ περιπαίξῃ, ἔμεινε πρόστατενίζων τὸν ποιητὴν μετ' ἐκτάκτου καὶ ἀσυνήθους περιεργείας, ἥτις προσελαμβάνανε τὴν ὄψιν βαθυτάτου σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ.

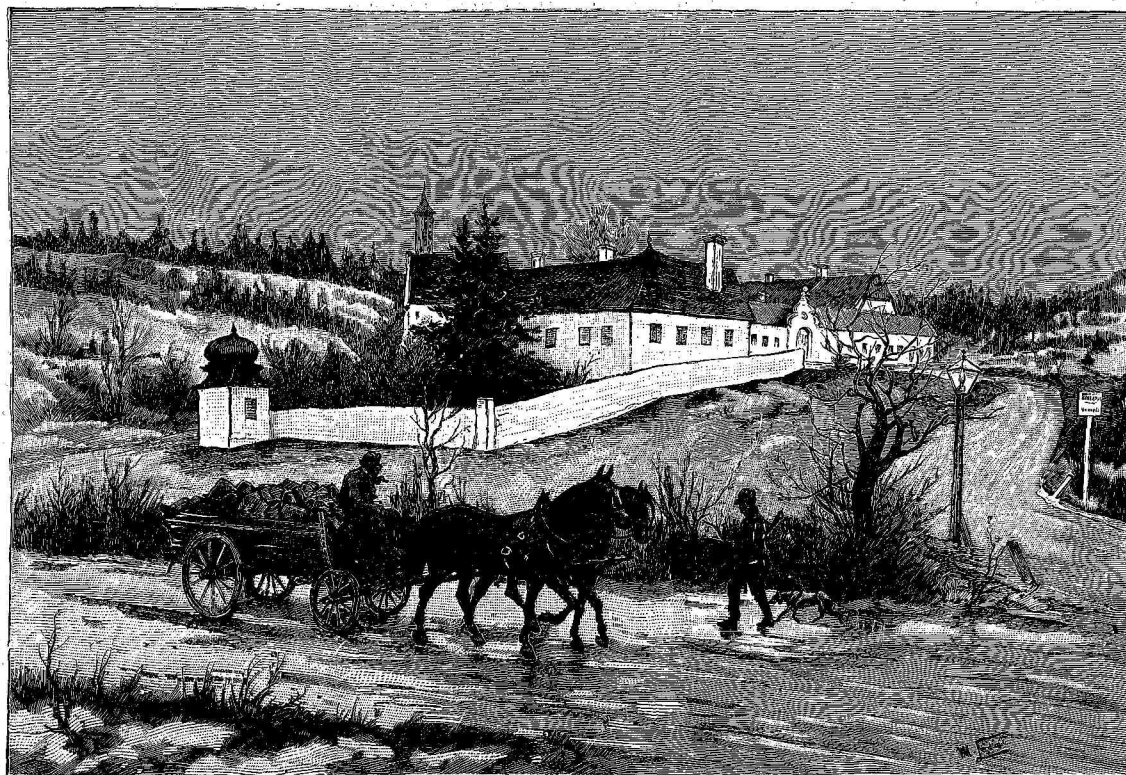
Ὁ Ἀδριανὸς κατῴκει ἐν τινὶ μικρᾷ ἐπαύλει παρὰ τῇ ὁδῷ τῇ ἀγούσῃ πρὸς τὸ Castellamare, σχεδὸν ὀπισθεν τοῦ Σορρέντου, ἀλλὰ πλησιέστατα εἰς τὸ ἐξαίρετον ξενοδοχεῖον τοῦ Signor Tramontana. Ἡ μικρὰ οἰκία ἴστατο ἀπομονωμένη, εἰς δὲ τὸ ἐπάνω πάτωμα κατῴκει μία ἀγγλικὴ οἰκογένεια. Αὐτὸς καὶ ἡ μήτηρ του εἶχον δωμάτιά τινα ἰσόγαια καὶ ἓνα ἐξώστην βλέποντα πρὸς τὴν θάλασσαν, καὶ σχεδὸν κρεμάμενον ὑπεράνω τινὸς ὑπὸ βράχων προτειχισμένου βαράθρου. Ἀπὸ τῶν παραθύρων ἐφαίνετο μακρὰν ὁ

Ἀποφεύγω πᾶσαν συγκοινωνίαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ μὲ τὸν κόσμον.

— „Α!“ ἀπεκρίθη ὁ Μαρριᾶνος γελῶν, „νομίζεις ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ μείνῃς ἀγνωστὸς εἰς οἶον δῆποτε μέρος! Ὁ ποιητὴς, τοῦ ὁποίου ἡ δόξα ἀντηχεῖ ἐξ ὅλων τῶν στομάτων, δὲν δύναται νὰ μείνῃ κεκρυμμένος. Ὁμοιάζει πρὸς τοὺς ἁγίους, τοὺς ὁποίους ἀναγνωρίζομεν ἐκ τοῦ περὶ τὴν κεφαλὴν τῶν χρυσοῦ στεφάνου. Αἱ καρδίαι ὅπως καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ σὲ ἀκολουθοῦσι.“

Ὁ Ἀδριανὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἤχουν εὐαρέστως οἱ λόγοι τοῦ κόμητος, ὕψωσε σπασμωδικῶς τοὺς ὤμους.

„Ποιητὴς!“ ἀνεφώνησε „Δὲν ἔχω ἀκόμη κανὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ὀνόματος τούτου, τὸ ὁποῖον κατήντησε πάρα πολὺ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΜΑΓΕΡΑΙΩΤ.

γλαυκόχρους κόλπος τῆς θαλάσσης, ὁ ὑπο μικρᾷς τινος νεφέλης καλυπτόμενος Βεζούβιος, τὰ λευκὰ οἰκοδομήματα τῆς Νεαπόλεως, καὶ εἰς μεμακρυσμένας, μετὰ τοῦ ὀρίζοντος συγχεομένας ἀποστάσεις τὰ μέλανα ἀλιευτικὰ πλοίαρια, ὥσει κολυμβῶντα ἐν τῷ ἀέρι. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μητρὸς ὁ Ἀδριανὸς ἔμεινεν ἐν τῇ αὐτῇ κατοικίᾳ ἥτις δι' αὐτὸν ἦτο παρὰ πολὺ εὐρύχωρος. Δὲν ἤθελε νὰ ἐπιφέρῃ οὐδεμίαν τροποποίησιν, διότι ἐσκόπευεν ὅσον οὕτω νὰ ταξειδεύσῃ εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ἡ ἄνοιξις ἦτον ἤδη καυματώδης καὶ πνιγρὰ, οἱ τάπητες εἶχον ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῶν μὲ μωσαϊκὰ κεκοσμημένων δαπέδων, καὶ τὰ παραθυρόφυλλα ἔμενον καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καταβιβασμένα, ὅπως διατηρῶνται δροσερὰ τὰ δωμάτια. Ἐν τοιοῦτῳ σκιόφωτι ἐπανεῖδον ἀλλήλους οἱ δύο παλαιοὶ σύντροφοι μετὰ τοσαῦτα ἔτη ὡς ἐγκαρδιώτατοι φίλοι καὶ ἀμφοτέροι ἠσθάνοντο ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς.

„Ἀλλὰ πῶς ἔμαθες ὅτι εἰμαι ἐδῶ, ἀγαπητέ κόμης;“ ἠρώτησεν ὁ Ἀδριανὸς μετὰ τοὺς πρώτους χαιρετισμοὺς.

„Δὲν εἰμὸρῶ νὰ ἐννοήσω! Ἐδῶ δὲν μὲ γνωρίζει κανεὶς οὐδεὶς δύναται νὰ προφέρῃ τὸ οἰκογενειακὸν μου ὄνομα.

κοινὸν καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι εἶνε ταυτοσήμαντον μὲ τὴν ἱερωσύνην. Οὐδεὶς ἤκουσεν εἰσέτι οὔτε τρεῖς ἐκ τῶν στίχων μου, οὐδεὶς ἐγνώρισε τὰς ἰδέας μου, οὐδεὶς μὲ εἰξέυρει.“ Ὅ,τι συμβαίνει ἐν τῇ ψυχῇ μου, γνωρίζει μόνος ὁ Θεὸς καὶ — ἐγώ.“

Ὁ Μαρριᾶνος ἠκροῶτο μετὰ περιεργείας, μετὰ προσοχῆς καὶ μετὰ σεβασμοῦ.

„Ἡ ποίησις, ἀγαπητέ μου Ἀδριανέ“ ἀπήντησε μετὰ σπουδαιότητος, „ἔχει διαπεραστικὴν ὁσμὴν, ὑπὸ τῆς ὁποίας προδίδεται. Δύναμαι νὰ σοὶ ἐγγυηθῶ, ἄνευ κολακείας, ὅτι ἡ vox populi ἔχει ἤδη προορίσῃ διὰ σέ, συνεπείᾳ ἀλανθᾶστου τινὸς προαισθήματος τὴν πρώτην θέσιν ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου καὶ ἐν γένει ἐπὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Παρνασσοῦ, πλησίον τοῦ Γκαῖτε καὶ τοῦ Βύρωνος. Ἡ ἀποκάλυψίς σου ἔχει ἤδη προφητικῶς ἀναγγελεθῇ εἰς τὸν κόσμον...“

Ὁ Ἀδριανὸς ἐδέχθη τὸ θυμίαμα τοῦτο μετ' ἀδιαφορίας, ὡς τὸ λίθινον εἶδωλον, ὅπερ οἱ λάτραι θυμιῶσι.

„Μοὶ φαίνεται παράδοξον.“ ἀπήντησεν „Εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἀπὸ δεκαετίας καὶ ἐπέκεινα μὲ τὸν αἵματηρὸν